

CONTE P 5 “LA PARTIDA DELS DIJOUS”

Eren a punt de tocar les cinc de la tarda del campanar de Cervera, i com tots els dijous, cinc bestioletes es reunien per fer una partida al parxís. Aquest era el dia de la setmana que es trobaven tots a casa de Lo Carranco, al mig del carrer major, per passar una bona estona, riure i explicar-se les aventures que cadascun d'ells passava durant la setmana.

Sabeu qui es trobava per jugar?

Hi havia la Cuca Cervera, que era la més presumida de totes elles, i moltes vegades arribava un xic tard, ja que dedicava hores i hores a pentinar-se aquella cua tant llarga que tenia.

També hi anava la Cuca Matraca la més juganera de totes elles, i al ser la més petita també la més escorredissa. Sempre anava amunt i avall, amunt i avall... fins i tot, els marejava a tots, de tant que saltironejava!

El tercer participant era el cérvol Tibau, que feia poc que havia arribat a la ciutat. Però s'hi va adaptar ràpidament, ja que Cervera sempre ha estat una ciutat oberta i on de cérvols mai n'hi ha faltat.

El quart era la Tarasca. Una bèstia marina ben grossa i plena d'escates. Amb una cara molt gran i una boca enorme. Sempre estava xerrant. Amb ella no t'avorries mai.

I per últim hi havia l'amfitrió, lo Carranco Bilandó, un drac majestuós, amb un caràcter calmat i tranquil, i savi, molt savi.

Doncs com anàvem dient, faltava molt poc perquè toquessin les 5 de la tarda i lo Carranco ja preparava la taula, amb el joc, i unes quantes pastetes per anar picant, que aquella hora tocava berenar.

Primer va arribar la Cuca Matraca, puntual com un clau, just quan tocaven les cinc al rellotge.

Al cap de deu minuts, arribava corrents i tota esverada la Cuca Cervera:

- Ai!!!! Bona tarda!!!! Perdoneu pel retard!! Es que estava a casa planxant i se m'ha fet molt tard.... Sóc un cas!!!!
- Sí, sí..... – li respongué La Tarasca– ja sabem ja el que feies, segur que planxant! Devies estar davant del mirall dient “Mirallet, mirallet qui és la més bonica de totes les bèsties.....”

- Voleu deixar-ho estar!!! Sempre esteu igual vosaltres dos. Que si patapim, que si patapam.... Au, no cal discutir tant! - la Cuca Matraca intentava posar pau.

I així, que si estira que si arronsa es van fer dos quarts de sis, i el cérvol Tibau no va donar senyals de vida.

- Ep nois, són dos quarts de sis i el Tibau encara no ha arribat. Que estrany - va dir la Cuca Matraca
- I si l'anem a buscar! – va dir el Carranco
- D'acord!!!! Anem-hi ara mateix!!!! – van respondre tots.

Així que tots tres, se'n van cap a la Vaqueria, una casa dels barris baixos de Cervera, a prop dels horts. Estava tant a prop dels horts i dels camps, que el cérvol Tibau cada dia sortia a fer una tomb.

- Toc, toc, toc!!! – va trucar la Cuca Matraca
- Toc, toc, toc!!!! – va tornar a insistir
- TOC, TOC, TOC!!!!!! – va fer aleshores La Tarasca amb una gran impaciència.

Res de res. Ningú va treure el cap per la finestra. Així que una mica preocupats decidiren arribar-se fins a Fiol, una font que estava molt a prop de la casa del Tibau.

En arribar allà es van trobar un mussol molt simpàtic.

- Bon dia senyor mussol – li va dir la Cuca Cervera tota educada i presumida
- Bon dia tinguin
- No haurà pas vist un cérvol passejant per aquí
- Doncs sí. No fa pas gaire que hi era. L'he vist una mica preocupat. I em sembla que entre pensament i pensament he sentit que deia que anava cap a l'església de Sant Pere el Gros.
- Moltes gràcies, senyor mussol!!! – van respondre tots.

Sense perdre temps, van anar tant ràpid com van poder fins a Sant Pere. Era una església situada a els afores de Cervera. I sabeu què? Era rodona!!! Doncs sí, és una de les poques que hi ha a Catalunya d'aquestes característiques.

Només arribar-hi van veure un munt de nens i nenes que jugaven. Tots amb un mocador blau i groc al coll.

- Hola! - va dir la Tarasca
- Hola – li van contestar els nens i les nenes.
- No haureu pas vist un cérvol passejant per aquí?
- Doncs no.... Passa alguna cosa? – li preguntà el nen.

- Doncs creiem que sí. És un amic nostre, i no el trobem per enlloc. Potser s'haurà perdut.... No fa gaire temps que va arribar aquí a Cervera.
- I què us semblaria si us ajudéssim a buscar-lo? Nosaltres en sabem molt d'això, que som els escoltes i ens encanta anar d'excursió!!!!

Dit i fet. En un moment es van organitzar i les 4 bèsties, junt amb els nens i nenes de l'Agrupament Escolta i Guia Coll de les Savines van continuar la cerca del Tibau.

Van anar pujant cap dalt a Cervera, i entre tots miraven els racons i raconets on podia estar. I, com que eren tants, anaven preguntant a tothom que veien si havien vist el cérvol.

Caminant, caminant van arribar fins a les 4 barres. Allà una nena tota eixerida es va trobar al campaner de Cervera i li va preguntar:

- Perdoneu, campaner, no haureu pas vist el cérvol Tibau? Es que l'estem buscant i no el trobem per enlloc!
- El cérvol Tibau? Mmmmmm..... crec que no l'he vist. Però.... i si pugeu amb mi dalt del campanar! Potser des d'allà dalt el veurem! Què us sembla?
- Quina bona idea!!!! Nois, noies veniu, correu!!!! Que el campaner ha tingut una idea!!!!

En una revolada tots envoltaven el campaner i escoltaven com els hi explicava que des de dalt de tot del campanar es pot veure fins i tot el campanar del poble veí. Així que de ben segur, veurien on s'havia posat el Tibau.

El somriure de seguida va tornar a la cara de tots ells, i així de contents van arribar fins a la Plaça Major.

- Carai, hem de pujar fins allà d'alt! – va dir la Cuca de Cervera – Em sembla que si faig gaires tombs em marejaré!!!!
- No et preocupis – va dir la Cuca Matraca – Jo amb quatre saltirons de seguida arribaré fins al cap de munt. Ja hi pujaré jo!!!! Cap problema!!!
- I per què no hi puc pujar jo? – va dir la Tarasca – Amb aquesta boca tant gran, quan fes un crit des de dalt del campanar segur que em sentiria en un tre i no res.
- A veure – va dir Lo Carranco tot pensatiu– Hi haurien de pujar 4 persones, una per cada punt cardinal. Una es posarà mirant el nord, l'altra el sud, l'altra l'est i l'altra l'oest. Així, quan mirem a la vegada, podrem veure al mateix temps tot el paisatge.

- Carai, noi.... tu si que penses.... – va dir la Tarasca
- Així que hi pujarem la Cuca Matraca, que ràpid s'enfilirà, el campaner que ens farà de guia, una nena i jo mateix. – va afegir Lo Carranco.

La plaça es va començar a omplir de curiosos que anaven tafanejant què carai passava amb tant moviment. Mentrestant els 4 candidats ja havien pujat fins dalt de tot del bell campanar de Cervera.

- Què el veieu? – cridava la Cuca Matraca des de l'oest
- Jo no – deia la nena que estava a l'est.
- Jo tampoc – va afegir el campaner que mirava cap al sud.
- I tu Carranco què el veus? – li va dir la Cuca Matraca
- Jo tampoc
- Fixeu-vos-hi bé – va dir el campaner – des d'aquí d'alt es veu tot, però primer cal aclarir la vista!

Van passar 5 minuts, i res de res. A baix a la plaça, ja hi havia moltíssima gent: els nens i nenes, la Cuca Cervera, la Tarasca, els veïns de la Plaça, curiosos que passaven per allà.... i tothom esperava una bona notícia. Però res de res.

- Ei! – va cridar Lo Carranco – Ja el tinc!!!! Sí, sí, veniu cap aquí que el veureu!!!!

Efectivament, havien trobat el Tibau. Sabeu on era?

Doncs xerrant amb els seus companys i companyes al Parc Mas Duran. Sí, sí.... estava fent-la petar amb uns altres cérvols.

Van baixar corrents tots 4 les escales del campanar i quan van dir que estava al Parc Mas Duran, tothom va començar a córrer fins a arribar-hi. Quan van ser allà, hi va haver molta alegria i moltes abraçades.... i es clar, el Tibau es va quedar amb una cara de pomes agres.

- Què carai passa? I què fa tota aquesta gent aquí? Però si avui no és el meu aniversari? – va dir el Tibau
- Ja ho sabem ja.... però ens pensàvem que t'havia passat alguna cosa, com que no has vingut a fer la partida..... – va dir la Cuca Matraca.
- Oh!!!!!! Però si avui és dijous!!!!!! No hi havia pas pensat!!!!!!
- I què carai fas aquí a baix al Parc? – li van preguntar els nens i nenes dels escoltes – Saps que aquesta d'aquí és casa nostra?
- I tant! – va dir el Tibau – aquests cérvols m'ho han explicat. M'han dit que fa molt temps que ells també viuen aquí baix al Parc, però ells a diferència vostra estan

tancats en aquestes gàbies i no poden anar per allà on volen. Què us semblaria si anéssim a demanar a l'Ajuntament que poguessin viure en llibertat com tots nosaltres?

- És una idea genial – va dir la Cuca Cervera
- I tant – van dir els nens i nenes –
- Li anirem a dir a l'alcalde que els deixi anar en llibertat, i que a partir d'ara nosaltres cuidarem el parc!!!! – va afegir una nena.

Així va ser com tots junts, nens, nenes i bèsties van parlar amb l'alcalde i van fer del Parc Mas Duran un lloc on tots junts es reunien els dijous a la tarda per fer una partida al parxís.

T'hi apuntes a anar-hi?